

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215203676
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2215203676.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a členov senátu JUDr. Ľubice Spálovej a Mgr. Lucie Mizerovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 375 951, adresa sídla Žilina, Hodžova 11, proti žalovanému: O. O., nar. XX.X.XXXX, adresa trvalého pobytu L., F. XXXX/XX, prechodne bytom S., P. XXX/X, o 2.999,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 21. mája 2019 č.k. 7C/138/2015-120, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej o zaplatenie úroku vo výške 17,9% p.a. zo sumy 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi ďalší bežný úrok z úveru vo výške 17,9% p.a. zo sumy 2.999,70 eur za obdobie od 11.4.2013 do 15.11.2017 vo výške 1.356,54 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej sa rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. O p r a v u j e sa rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 7C 138/2015-120 z 21. mája 2019 vo výroku I. tak, že tento znie: Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 188,46 eur, úrok z omeškania vo výške 4,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne počítaným zo sumy 188,46 eur od 11.4.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 188,46 eur, úrok z omeškania vo výške 4,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne počítaným zo sumy 188,46 eur od 11.4.2013 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.).

1.2.1 Z dokazovania mal za preukázané, že žalobca sa žalobou z 9.3.2015 domáhal zaplatenia sumy 2.999,70 eur, úroku 188,46 eur, úroku z omeškania vo výške 4,97 eur, úroku 17,9% ročne z nezaplatenej istiny 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia a zo sumy 188,46 eur od 11.4.2013 do zaplatenia.

1.2.2 Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 7C 138/2015-61 z 10.1.2017 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.999,70 eur s 5% ročným úrokom z omeškania počítaným zo sumy 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.2.3 Krajský súd v Trnave uznesením 25Co 237/2018-84 zo 6. februára 2019 rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že zaujal právny názor, že v zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu) nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, t.j. určenie aká časť z každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. V prejednávanej veci preto podľa názoru odvolacieho súdu úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ2010 a to zvyšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

1.2.4 Predmetom konania tak zostal žalobcom uplatnený nárok na

- bežný úrok z úveru vo výške 188,46 eur s príslušenstvom,
- úrok z omeškania vo výške 4,97 eur,
- bežný úrok vo výške 17,9% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa na dohodnutý úrok z úveru a úrok z omeškania podľa § 497, § 502 a § 503 Ob.z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení), § 1 ods. 1 a ods. 2 ZoSÚ2010, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení) a nárok veriteľa voči dlžníkovi na úrok z omeškania peňažného dlhu podľa § 517 ods. 1 a 2 O.z. a dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný len v časti v uplatneného úroku vo výške 188,46 eur, úroku z omeškania vo výške 4,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne počítaným zo sumy 188,46 eur od 11.4.2013 do zaplatenia a preto v tejto časti žalobe vyhovel, čo však neplatilo pre zostatok uplatnených nárokov, v ktorej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.4 Na odôvodnenie takéhoto svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o nárok veriteľa na úrok z poskytnutého úveru za čas po jeho zosplatnení, tento je potrebné považovať za nedôvodný, opierajúc sa už o konštantnú judikatúru vyšších súdov, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania, odkazujúc v tomto smere na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 a poukazujúc na to, že tieto boli akceptované aj Ústavným súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí spis. zn. IV ÚS 476/2012 z 18. 9. 2012 v zmysle ktorého, pokiaľ veriteľ pristúpiť k tomu, že považuje celý dlh za splatný, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. Riadiac sa týmito úvahami preto žalobu vo zvyšku zamietol ako nedôvodnú.

1.5 O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému plnú náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a vecne potrebou priznania žalobcovi plnej náhrady trov konania vzhľadom na jeho plný úspech v spore.

2.1 Rozsudok v zamietajúcej časti (nároku na bežný úrok po zosplatnení úveru do jeho úplného zaplatenia) napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zmenu uložením povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi ďalší bežný úrok vo výške 17,9% ročne počítaný zo sumy 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia a priznaním žalobcovi plnej náhrady trov konania dôvodiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.).

2.2 Na odôvodnenie svojho odvolania uviedol, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom, a bez ohľadu na účastníkov úverového vzťahu sa spravuje ustanoveniami Ob.z.. Ustanovenie § 497 Ob.z. priznáva veriteľovi právo požadovať nielen vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň aj právo požadovať úroky za úver. Dlžník je teda povinný aj s ohľadom na ustanovenie § 502 Ob.z. zaplatiť aj dojednané úroky a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Nárok na úrok za úver nie je predmetom zmluvného dojednanja, keďže tento nárok priznávajú žalobcovi priamo právne predpisy.

2.3 Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nemá za následok zánik povinnosti vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky ani zaplatiť úroky za úver. Menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný

uvedenú povinnosť plniť. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver nie je novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal, nejde o nové dohodnuté úroky.

3. Žalovaný odvolací návrh nepodal a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné.

5.1 Predmetom konania je žaloba veriteľa voči dlžníkovi o vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých dlžníkovi/žalovanému na základe zmluvy o úvere číslo ...020764 z 27.11.2012 vo výške 2.999,70 eur, úroku z úveru 188,46 eur, úroku z omeškania 4,97 eur, bežného úroku 17,9% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny 2.999,70 eur od 11.4.2013 do zaplatenia a z nezaplatených úrokov 188,46 eur od 11.4.2013 do zaplatenia. Súd prvej inštancie rozsudkom z 10.1.2017 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.999,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne počítaným od 11.4.2013 do zaplatenia a odvolaním napádaným rozsudkom ďalej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok vo výške 188,46 eur, úrok z omeškania vo výške 4,97 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne počítaným zo sumy 188,46 eur od 11.4.2013 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

5.2 Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu je posúdiť, či súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, čo malo za následok jeho nesprávne rozhodnutie o nepriznaní nároku žalobcu na uplatnený úrok z úveru po zosplatnení úveru a to až do úplného zaplatenia úročenej istiny úveru.

6. Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7.1 Pokiaľ námietky smerujú k právnenému posúdeniu veci odvolací súd uvádza:

Právne posudzovanie vecí je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie vecí je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

7.2 Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky a nie skutkovej, nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom). Odvolací súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie. Možnosť odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania prevzal aj C.s.p.. Nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, ktorého existencia nebola v danom prípade daná. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Valera Assalino v. Portugalsko z 20. apríla 2002) v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitnosťou, neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (najmä ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné a vyšší súd prejednáva právne otázky).

7.3 Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobcom a žalovaným ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy. V konaní bolo nesporné, že zmluvný

vzťah medzi stranami konania, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy.

7.4 Základnou spornou otázkou bolo, či veriteľ v úverovom vzťahu s dlžníkom má nárok na bežný zmluvný úrok z úveru aj po zosplatnení úveru a dokedy mu zostáva takýto nárok zachovaný. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti žaloby na právnom závere, že žalobcovi prislúcha právo na zaplatenie bežného zmluvného úroku z úveru len do jeho splatnosti v dôsledku mimoriadneho zosplatnenia úveru jednostranným právnym úkonom veriteľa. Žalobca s týmto jeho záverom nesúhlasil dôvodiac najmä tým, že dlžník je povinný platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi, nakoľko žiadosťou o okamžité splatenie úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy, povinnosť platiť úroky z omeškania je predpokladaným zákonným sankčným mechanizmom, pretrvávajúci stav, keď žalovaný naďalej užíva (a nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobca nimi fakticky nedisponuje, rozhodne nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých bežných úrokov, inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania (bez ohľadu na termín splatnosti úveru), t.j. do doby reálneho vrátenia úveru veriteľovi (v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cbo 143/98, Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012 a rozhodovacia prax Krajského súdu v Žiline spisovej značky 11Co/12/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici spisovej značky 43Co/23/2017, spisovej značky 43Co 28/2017, spisovej značky 43Co 7/2018, spisovej značky 43Co 29/2018, spisovej značky 43Co 21/2018, spisovej značky 43Co 37/2018, Krajského súdu v Nitre spisovej značky 8Co 193/2017, spisovej značky 7Co 366/2017, spisovej značky 12Co 116/2017, spisovej značky 7Co 326/2017, spisovej značky 12Co 4/2018, Krajského súdu v Košiciach spisovej značky 5Co 297/2017 a iné), nemožno v danom prípade akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky žalobcu úrokom z omeškania a súčasne riadnym zmluvným úrokom.

7.5 Treba uviesť, že rozhodovacia prax odvolacích súdov je nesúladná v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Najvyšší súd Slovenskej republiky v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ2010). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Ob.z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Ob.z., O.z., či ZoSÚ2010 nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu úveru veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá, ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá, ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania.

7.6 Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 argumentoval aj tým, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplatenia istiny (pozn. odvolacieho súdu - ak k nemu dôjde až po dohodnutej dobe trvania úverovej zmluvy). Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko

bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O.z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 vyplýva záver, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

7.7 Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti zmenil, uložením povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 17,90% p.a. zo sumy 2.999,70 eur od 11.4.2013 (žalobcom požadovaná doba) do 15.11.2017 (deň konečnej splatnosti úveru dohodnutý v úverovej zmluve) vo výške 1.356,54 eur. V konaní bolo nesporným, že podľa úverovej zmluvy bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi bežný úrok v celkovej výške 1.559,40 eur (čo predstavuje rozdiel medzi celkovou čiastkou, ktorú bol žalovaný podľa zmluvy povinný zaplatiť a poskytnutou istinou úveru vo výške 3.000 eur a poplatkami za správu úveru vo výške 119,40 eur), z ktorej sumy úrokov žalovaný už žalobcovi reálne zaplatil sumu 14,40 eur (tu pozri vyjadrenie žalobcu z č.l. 31) a suma 188,46 eur bola žalobcovi už priznaná skorším rozhodnutím súdu. Žalobcovi totiž náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí tzn. do zaplatenia, najneskôr však do konečnej splatnosti úveru - 15.11.2017 (doba trvania zmluvy, ktorá bola dohodnutá pri jej vzniku a ohraničená konečnou splatnosťou úveru).

8. Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd podľa § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. v časti nároku žalobcu na úrok z úveru od zaplatenia úveru do konečnej splatnosti úveru zmenil spôsobom uvedeným vo výroku I. tohto rozhodnutia a podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti (nároku na bežný úrok z úveru od 16.11.2017 do zaplatenia istiny úveru) ako vecne správny potvrdil.

9.1 Z obsahu spisu odvolací súd, že súd prvej inštancie vo výroku I. odvolaním napádaného rozsudku neuviedol sumu z ktorej žalovanému uložil povinnosť platiť úrok z omeškania vo výške 8% ročne od 11.4.2013 do zaplatenia, pričom však z odôvodnenia samotného rozhodnutia je zrejmé, že takýto úrok bol žalobcovi priznaný zo sumy 188,46 eur.

Podľa § 224 C.s.p., súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

9.2 Podľa § 234 C.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

9.3 Podľa vyššie citovaného ustanovenia možno opraviť rozhodnutie súdu v prípadoch, keď ide o chyby v písaní alebo v počítaní, ako aj o chyby, ktoré ako zrejmé nesprávnosti sú podobného pôvodu, ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozhodnutia a ktoré sú každému zrejmé.

9.4 Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedenú zrejmú nesprávnosť vymedzenia povinnosti žalovaného platiť úrok z omeškania vo výroku rozsudku túto nesprávnosť opravil, a to spôsobom uvedeným vo výroku II. tohto rozsudku.

10.1 Podľa § 396 ods. 2 C.s.p. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

10.2 Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacom súde.

10.3 Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu vo veci.

10.4 Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana konania vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

10.5 Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o výške náhrady súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

10.6 V celom konaní bol žalobca úspešný v rozsahu 100% s tým, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva (úrok z omeškania, úrok). Preto odvolací súd rozhodol o trovách tohto konania tak, ako je to uvedené vo výroku III. tohto rozsudku.

11. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení; § 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.